

-משנה מבואר דקדושת הגוף אינו חל על בעל מום, ורמב"ם [הלכות איסורי מזבח] כתב דטומטם ואנדרוגניס טריפה ויוצא דופן אינו חל קדושת הגוף משום דאין במינו קרבן מה שאין כן בעל מום משמע מדברי הרמב"ם דיכול לעשות קדושת הגוף על בעל מום. ותירץ ר' חיים דזה שאין קדושת הגוף חל על בעל מום לאו מצד פסול של מום, אלא מפני שיש לו דין פדיון, וכוונת הרמב"ם דיש במינו קרבן יכול לחול עליו קדושת הגוף רצה לומר דלא דמי לטומטם ואנדרוגניס דהפסול מונע קדושת הגוף. עוד תי' ר' חיים דאף אם נאמר דבמום אינו חל עליו קדושת הגוף משום פסול מום ולא מחמת שיש לו פדיון, עם כל זה חלוק מטומטם ואנדרוגניס, דטומטם ואנדרוגניס וטריפה הפסול לאו מידי דקרבן ואף אם נעשה טריפה אחר הקדישן אינו יכול לעשות תמורה, מה שאין כן במום הוי דין מסוים שאינו חל קדושת הגוף על מום, אבל עצם המום אינו סתירה מלהיות קדושת הגוף היכא שהקדישה קודם שנעשה בה מום, וזה כוונת הרמב"ם דמום לא הוי כמו טריפה דאינו מידי דקרבן אף היכר שקדם הקדישם לאיסור טריפה.

-גמ' דייק דאף בקדושת דמים פטור מן הכבור ומן המתנות קודם פדיון וכתב רש"י דזה נלמד מפסוק של צבי ואיל דדרשינן לקמן דף טו' דפסולי המקודשים פטורים מן הכבור ומן המתנות. הקשה תוס' דעל כרחך שאני התם דהרי פטור מן הכבור ומן המתנות אפילו לאחר פדיון. ובאר החזון יחזקאל דיש לומר בשיטת רש"י דיסוד הדין הוא דכל זמן שיש לו קדושה פטור מן הכבור ומן המתנות, אלא שפסולי המקודשים יש להם קדושה גם אחר הפדיון וקדושת דמים יש לו קדושה רק על הפדיון. ובאמת צ"ע כוונת תוס' בקושיתו, ומה הוכיחו מזה שפסולי המקודשים פטורים אף לאחר פדיון. ובאר הגר"ז בב' אופנים 1- דס"ל לתוס' דזה שפטור אחר שנפדו היינו משום דהוי דין המיוחד בפסולי המקודשים שיש להם דין של צבי ואיל ולא משום שיש להם קדושה, דומה דמה שמוזכר במכות דף כב' שפסולי המקודשים אסורים בכלאים. 2- כוונת התוס' דאף אם פטורים משום הקדושה אם כל זה חלוק מקדושת דמים, דפסולי המקדשים אחר פדיון יש להם רק דין קדושה בגופם אבל אינם ברשות הקדש, אבל קדושת דמים פטור מפני שהוא ברשות הקדש.

-הגמ' מבואר דחידוש הוא דקדושת דמים אסור בגיזה ועבודה, והקשה השיטה מקובצת דתיפוק ליה שאסור מטעם מעילה, ותי' 1- שעשה גיזה של חצי פרוטה, 2- יש לומר דקאי באופן שקנה מהקדש, והקשה המשנה למלך על תירוץ ראשון דאף שאין לו שיעור אם כל זה אסור מטעם חצי שיעור אסור מן התורה

-במקדיש בעל מום ונולד לאחר פדיון אין הבן צריך פדיון אבל בנוולד לפני פדיון צריך פדיון ומסקנת הגמ' דאין צריך מום דלא יהא טפל חמור מן העיקר, והעיר מקדש דוד קונטרס בעניני קדשים פרק ג' ג', דהקדיש האם ונולד מום ונולד ולד, הולד נפדה רק ביש לו לולד מום ולא אמרינן לא יהא טפל חמור מן העיקר לפדות הולד בלא מום. אלא שרק כשעל ידי המום של האם לא חל קדושת הגוף על האם לא יהא טפל חמור מן העיקר לחול קדושה יותר מקדושה של האם, אבל אם האם יש קדושת הגוף אלא שנפדית על יד מום, הולד נמי נפדית אבל רק על ידי מום של הולד.